

(כ) וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקַּח מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִכָּל הָעוֹף הַטְּהוֹר וַיַּעַל עֹלֹת בְּמִזְבְּחֹ:

כ"ט" - מכל הבהמה הטהרה. אמר: לא צוה לי הקדוש-ברוך-הוא להקניס מאלו שבועה שבועה, אלא כדי להקריב קרבן מהם (בראשית רבה, פרשה כ"ו ופרשה ל"ד).

(כא) וַיִּרַח יְהוָה אֶת־רִיחַ הַנִּיחֹחַ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־לְבֹאֵי אֲסָף לְקַלֵּל עוֹד אֶת־הָאָדָמָה בְּעֵינֵי הָאָדָם כִּי יַצַּר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעֻרָיו וְלֹא־אָסַף עוֹד לְהַכּוֹת אֶת־כָּל־חַי בְּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי:

כ"ט" - מנעריו. מנערו כתיב, משננער לצאת ממעי אמו, נתן בו יצר הרע. לא אסף. ולא-אסף. כפל הדבר לשבועה, הוא שפתיב (ישעיה נד) "אשר נשבעתני מעבר מי נח", ולא מצינו בה שבועה אלא זו, שפפל דבריו, והיא שבועה, וכן דרשו חכמים במסכת שבועות (דף לו).

(כב) עַד כָּל־יְמֵי הָאָרֶץ זֶרַע וְקָצִיר וְקָר וְחָם וְקִיץ וְחֹרֶף וַיּוֹם וַלַּיְלָה לֹא יִשְׁבְּתוּ:

כ"ט" - עד כל-ימי הארץ וגו'. לא ישבתו. ו' עתים הללו, שני חדשים לכל אחד ואחד, כמו ששינינו: קצי תשרי ומרחשון וקצי כסלו, זרע. קצי כסלו וטבת וקצי שבט, קור וכו', כבבא מציעא (דף ק"ו) (ספרים אחרים: "עד כל-ימי", כלומר תמיד, כמו (במדבר יט) "עוד טמאתו בו"). קר. קשה מתרף. חרף. עת זרע שעורים וקטניות, החריפין להתבשל מהר. קר, הוא קצי שבט ואדר וקצי ניסן (מהרש"ל). קציר, קצי ניסן ואיר וקצי סיון. קיץ. הוא זמן לקיטת תאנים וזמן שמבישים אותן בשדות, ושמו קיץ, כמו (שמואל ב טז) "והלחם והקיץ לאכל הנערים". וחם. הוא סוף זמות החמה, קצי אב ואלול וקצי תשרי, שהעולם חם ביותר, כמו ששינינו במסכת יומא: 'שלהי קיטא קשי מקיטא'. ויום ולילה לא ישבתו. מפלל ששבתו כל ימות המבול, שלא שמשו המזלות, ולא נפר בין יום ובין לילה (בראשית רבה פרשה כ"ה ופרשה ל"ד). לא ישבתו. לא יפסקו כל אלה מלהתנהג כסדרן.

~ נקודות משיחות קודש ~ (לקוטי שיחות כרך יח עמ' 254)

חצי אב ואלול וקצי תשרי, שהעולם חם ביותר (רש"י ת, כב)

ומה שאמרו רז"ל שמחמשה עשר באב ואילף תשש כחה של חמה - יש לומר, שהעולם חם ביותר (לפי שכבר נתחמם כל האויר וגוף הבריות בהם הקיץ שעבר עליו - רש"י יומא כט, א ד"ה שילהי), ואלו החם של זריחת השמש כששלעצמה נחלש מחמשה עשר באב ואילף, כפי שרואים במציאות.

ט (א) וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֶת־בְּנָיו וַיֹּאמֶר לָהֶם פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הָאָרֶץ:

(ב) וּמוֹרָאֵכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה עַל כָּל־חַיַּת הָאָרֶץ וְעַל כָּל־עוֹף הַשָּׁמַיִם כְּכֹל אֲשֶׁר תִּרְמָשׁ הָאָדָמָה וּבְכָל־דְּגַי הַיָּם בִּידְכֶם נִתְּנוּ:

דעת זקנים מבעלי התוספות - עזו והדר

(כא-כב) עד כל ימי הארץ. אקרא את כל חי וגו', עד הנה דרכי להאריך עד שבעתים או עד שבועים ושבועה דלעיל קאי, ולא אוסיף ועודו להכות כדאשכח גבי קין (לעיל ד טו, כב), כי עוד כל ימי הארץ וגו' תורה א